

„VRTČEVA“ PRILOGA.

Si ro ta.

Deklica sedí in joče
Tam na pragu bórne kočé.

„Kje si, mati moja mila?
Oh, zakaj si me pustila?

Kadar ti mi kruha dala,
Čelo si mi poljubljala.

Kadar spavat si me déla,
Pesenco si mi zapéla.

Kadar v cerkvi si molíla,
S tabo jaz Boga hvalíla. —

Tuja mati zdaj mi streže
Huda je, ko kruh mi reže.

Post'lje níkdar ne zrahljá mi,
Težko spim na trhlej slami.

Sábo v cerkev me ne vzame,
Ne na grob premile mame.

Kje si mila mati moja?
K tebi vzdíha hčérka tvoja.“

Hčérka sedem dni vzdihuje,
Toži, joka vedno huje,

Osmi jo nesó k pogrébu,
Zdaj pri materi je v nébu.

Fr. Krek.

Železna in zlata veriga.

(Priповedka.)

Pred davnim davnim časom, ko si je še človeški rod izbiral svoje vladarje iz svoje srede, dal je dobrotljivi Bog kralju Vlastislavu v jedne noči dvojčka, katera sta si bila také podobna, da ju ni bilo mogoče razpoznati. Ko odrasteta, premišljuje kralj, kateremu gre prvenstvo, in kateri naj bi bil po njegovej smrti njegov naslednik na kraljevem prestolu. Kralj misli in misli, ali pravega vender ne ugane.

„Kaj ti je,“ povpraša ga nekega dne kraljica, da hodiš tako zamišljen po belih dvorih? Ali morda glad tare ubogo ljudstvo? Ali so pridrli sovražniki v deželo? Ali je narod nezadovoljen pod tvojim žezlom?“

In kralj jej odgovarja: „Niso pridrli sovražniki v deželo, niti tare glad ubogega ljudstva in pod mojim žezlom so podložniki moji zadovoljni, ker je vladam s pravico in resnico; ali neko drugo, še hujše zlo, pretí nama. Bog je nama dal dvojčka, katera sta si také podobna, da ju razpoznati ni mogoče. Dolgo vže mislim in mislim, kateremu gre prvenstvo, in kateri bi bil moj naslednik na kraljevem prestolu; ali vse zamán — pravega ne uganem.“

„Gospodar moj!“ reče kraljica igraje se z zlato verižico, ne delaj si skrbi v tej zadevi. Mladenica sta vzrastla in treba je, da gresta po svetu, da kaj skusita ter se také pripravita za bodoče življenje. Glej, pri nas še ne znamo